

A decorative border of black umbrellas surrounds the text. There are 16 umbrellas in each of the four corners, and a horizontal row of 16 umbrellas at the top and bottom. The umbrellas are arranged in a grid-like pattern, with some overlapping at the corners.

QUATRE GOTES COMPTADES

Aina Casal Pelegrí (de 14 anys)

Calders, 14 de febrer 2016

Estimat Pitu,

Tots aquests dies desitjant la pluja i avui que plou l'odio a mort per inoportuna i desconsiderada. Jo crec que els núvols ploren per tu. Potser és que no poden dissimular un incert sentiment de ràbia o que a la seva manera volen dedicar-te una balada soferta; aquella que fa trontollar els esperits adormits dels arbres quan es mullen amb les gotes d'aigua fina.

"L'hivern iguala el rècord de cent dies sense pluja del 1928", llegia la mare aquest matí. Jo he intentat en va contenir les llàgrimes, per evitar que es sumessin a les d'aquest impertinent plugim. Llavors m'ha vingut a la memòria que a tu t'agradava mullar-te tant fos estiu com hivern, sempre que fes calor, és clar. I la temperatura d'avui és tan freda...

He corregut a buscar la font del pessebre amagada a la capsa de les coses de Nadal, per observar-la i intentar imaginar-te allà dins. Tu solies mullar el caparró i després el sacsejaves repartint les gotes per les teves plomes verdes.

La pluja insisteix i cau sorollosa com si manés petons a la terra seca. "Quatre gotes comptades, oi mare?", he somicat mentre bevia la llet amb cacau. La mare ha fet que sí amb el cap i a mi m'ha estat inevitable tornar a pensar en tu, perquè tot em fa recordar-te.

De sobre, la llet s'ha tornat agra en veure la cullera tacada; encara estava a la meva retina la visió del teu bec emmirallat, xarrupant la xocolata enganxada. "Potser tan sols ni quatre gotes, oi mare?", he insistit. I la mare m'ha dit que ni tan sols mullaria un dit de terra i que no m'enfadés, perquè aquesta pluja la manava Déu per humitejar la sembrada de l'horta.

Tu i jo érem com anell al dit en el sentit més literal de la paraula. Eres molt més que una simple mascota: eres el meu amic que tot el dia anava arrapat al meu índex. Ho fèiem tot plegats. Ara sento la teva absència com un ganivet clavat al cor.

Vull creure que la meva carta no caurà al buit, que no és un mal costum deixar una carta oberta sense ensobrar perquè Déu la llegeixi i pugui transmetre-la. Desitjo que tu puguis llegir-la, d'alguna màgica manera: Vola amunt ocellet estimat de colors!, però no tan amunt com Ícar ho feu al seu temps. I si et sents molt sol busca la companyia d'altres ànimes. Segur que el Cel està ple de nens que es van haver de resignar a abandonar el món dels mortals sense la seva estimada mascota. Confesso que hi ha hagut dies desitjava estar al teu costat, a tota costa.

Et prego que si aquesta missiva arriba a tu m'ho facis saber i et manifestis davant meu, d'alguna manera que jo et pugui reconèixer, com ara... Però no deixaré pistes pels farsants o per aquells que busquen consolar una ànima perquè no suporten el seu patiment. No, només tu ets capaç de saber trobar-les.

Vull creure que les ànimes són impermeables i que es belluguen fonedisses per tot el Cel. Però jo et vaig enterrar al jardí, al costat del roure vell, perquè les seves arrels fondes t'acaronessin i et fessin un niuet. I no vull que es mulli allà sota, allà dins, el teu cos petitó i molsut del plomes verdes.

